

SZEGEDI HIRADÓ.

55-ik szám.

Szombaton, július 13-án 1861.

Harmadik évfolyam.

Megjelenik:

Hetenként kétszer, szerdán és szombaton reggel.

Szerkesztői lakás:

Buzatér, Sziráky-ház, első emelet.

Kiadóhivatal:

Burger Zsigmond könyvkereskedése.

Előfizetési feltételek.

Vidékre postán és Szegeden házhordással: Egész évre 8 frt, — félévre 4 frt, — évnegyedre 2 frt osztr. ért.

Helyben elvitelve a kiadó-hivatalból: Egész évre 6 frt, — félévre 3 frt, — évnegyedre 1 frt 60 kr. osztr. ért.

Egyes szám ára 8 ujkr.

Hirdetések:

Az öthasábos petitsor egyszeri hirdetésnél 7 ujkr. kétszerinél 6 ujkr., többszörinél 5 ujkr. Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 ujkr. A nyilttérben a háromhasábos petitsor igatási díja 20 ujkr.

Az előfizetési pénzek és hirdetések Burger Zsigmond könyvkereskedéséhez címezendők.

Lapszemle az adandó „válasz-leirat”ra.

A bécsi lapok már tudni akarják, mily válasz fog az országgyűléshez érkezni. Szerintük a magyar országgyűlésből egy bizottmány lesz kinevezendő, mely a függőben levő kérdések megoldását a Reichsrath egy bizottmányával egyesítve tárgyalja. Ez indítványt a magyarok annál kevésbé utasíthatják vissza, miután azt egy magyar államférfiu javasolta volna.

A függőben levő kérdések természetesen legtöbbször az adó- és ujoncilletékre vonatkoznak, e legfontosabb tárgyakról pedig egy bizottmány a nemzet nevében, törvényeink értelmében aligha intézkedhetnék megnyugtatólag.

Ezen eszmét tehát csak olyannak tartjuk nézetünk szerint, melylyel a bécsi lapok a magasságból kissé alább akarnak szállani, hogy a parlamentaris fenségben egészen maguk ne maradjanak. S azért e tárgyról szólván, igen mély tapintattal jegyzi meg (Fk) a „P. N.”ban: „Amit a magyar országgyűlés — a nemzet jogainak megsértése nélkül — tehet, azt a fejedelem felszólítására is teend, amit pedig jogsértés nélkül nem tehet, arra rá nem birandja őt a Lajtántúli bizottmány sem.”

Azonban a bécsi lapok még többet is tudnak, mert szerintük Schmerling lovag már e hó 12-én az említett feleletet a birod. tanács elé fogja terjeszteni. Ez oly rövid idő, hogy addig minden további conjekturáktól igen könnyen visszatartjuk magunkat. Igaz, hogy a császári válasz a magyar hongyülés elnökeihez így hangzik: Örömmel vettem észre a köteles készséget, melyet az ország RR. és képviselői a csak imént kijelentett kívánságom iránt tanúsítottak. Azon reményben, hogy ők ugyanazon érzellemmel veendő a választ, melyet e jelen feliratra az ország jóléte és népeim közödvére adandok, azon leszek, hogy a válasz az ország RR. és képviselőinek mielőbb tudomására jusson.

Legfőleg tehát e mielőbb szóra vonatkozhatik a bécsi lapoktól kijelölt nap; s habár kívánatos volna is hazánk szomorú állapota közepett a minél előbbi ügyváltozás, még sem hihetjük, hogy e hét folytán ezen ohajunk teljesedésbe menjen.

Érdekes még pár pillantást vetni a bécsi lapok szerepei változására. A „Wanderer” már hinni kezdi, hogy a februári pátentstől némileg el fognak térni, mire egy hivatalos lap azt jegyzi meg, hogy elvben mégis csak meg fog az maradni, ha egyébként módosítás alá esik is.

Az „Oesterreichische Zeitung” pedig azon intő tudósítást hozza, hogy f. hó 9-én miniszteri tanács volt, császár ő felsége elnöklete alatt, a tanácskozás tárgyát a felelet tárgyalása tevé, mely a magyar országgyűlésnek leküldetni fog.

Ezeket csak azért bocsájtottuk előre, hogy egy fontos tudósítást utójjára halaszszunk, mely az előbbieneket jóformán megdönteni látszik. Ugyanis a „Wanderer” estillapja jul. 9-én esti 9 órától ily sürgönnyt közöl: Ma délben a magyar mágnások, névszerint: Apponyi, Barkóczy, Zichy a korlátoknál gyűlést tartottak, hogy a két korlátokkal és Széchen gróffal a válasz-leiratról tanácskozzanak. Egy német miniszter sem volt meghíva. Ezen ügy mint tisztán magyar, kizárva minden idegen elemet,

egyedül a fejedelem és a nemzet képviselői által fog tárgyalatni; -hiteles adatok nyomán a válasz-leiratban a 1847-ki állapot fog alapul vétetni; az oktoberi diploma csak felületesen lesz megérintve, a februári pátens pedig szóba sem jövend.

Az ipar és kereskedelem országos fontossága.*)

(Olvastattott a felső-magyarországi vasgyári egyesület ülésén, Rosnyón, június 29-én 1861.)

I.

Hazánknak természeti adományokból gazdagsága példabeszéddé, „tejjel mézzel folyó Kánaán” elnevezése csaknem szokássá vált köztünk, és pedig nem épen alap nélkül. Van gazdag buzatermő földje, mely trágyázás nélkül egyszeri szántásra is dúsan fizet; beláthatatlan kiterjedésű kővér legelője, mely a legnemesebb háziállatok számtalan mindenemű nyáját eltartani képes; van híres bor- és gazdag érctermő hegysége, tenger erdeje, kimeríthetetlen több készételepe és számtalan gyönyörű vízesése; van értelmes, ép és erőteljes, nagy részben vállalkozó és megfeszített szorgalmu népe, és mindannak dacára mégis oly szegény, hogy nemsokára szegénységének példabeszédes emlegetésétől lehet tartani.

Avagy lehetünk-e kétségben állapotunk nyomorúságos volta felől? Mielőn tapasztaljuk: hogy a tőkepénzek hazánkban teljesen hiányzanak, mert a mi kevés volna is, végeredetében kamatot követelő idegentől származik, s ha valamely milliomokat igénylő országos vállalatról van szó, nem bírjuk azt kiteremteni magunk becsületéből, hanem tisztán a külföldre vagyunk utasítva. Iparintézeteink s minden érték-tárgyaink, ha csak a külföld reá nem vágyódik, pénz és vevők hiánya miatt értéktelnek; a kamatnál folytonosan magas s romlására van az adósnak; az eladósodás pedig általános; nem a nemességnek — Benedek szerint — kizárólagos tulajdona, hanem közös, ugy a nagy birtoku mágnási, mint a kis birtoku polgári és birtoktalan munkás osztálylyal; terhelve vannak nemesak a földbirtokosok, de a városok, városi házak és iparintézetek, s alig van hazánkban hiteltárgy, ami kamatköteles kölcsönpénzzel terhelve ne volna. Az adósság ellepte a hazát, mint a penész gomba, mely az épületet, ahová magát beveszi, néhány év alatt tönkretesz, mely eddigelé már a legszebb magyar birtokokat idegen kézre juttatá s folyvást működik anélkül, hogy ezáltal csak némileg is csökkenést mutatna. A hazának eképen darabonként már nagy része foglaltatott el a magyartól, kinek ellenségei nemzeti léte napjait, már alig évszázad számra, megszámlálni képesek volnának, épen ugy, mint a földjét unó erdő fanemének lassu változását, ha az isteni gondviselés, mely az ő küldetését még befeljezve nem látja, fölötte azon végzetével, mely szerint az idegen birtokos már másod-, legfőlegbb harmadizbéli utódaiban a magyar nemzet-testbe beleolvad, eddigelé csudálatosan nem örködött volna.

Valóban érdemes, de sőt a legnagyobb fontosságú dolog, ennek okai felől tisztába jöni, mert addig a baj gyökeres orvoslásáról szó sem lehet. Amíg pedig az orvosolva nincs, addig folyvást veszélyeztetve maradnak legfőbb érdekeink: a szabadság, alkotmány, nemzeti önállás, és maga a haza. Mert ha a gyorsított lépésekben induló világfolyása ez irányban tovább haladva, nem nagy időtartam után a birtokos, gyártulajdonos, tőzsér és kereskedő nagyobb részben külföldön fog lakni, hazánkban pedig csak tisztartó, gyárigazgató, ügy-

*) Mielőn e cikksorozatát a nagytapasztaltu szerző szíves felszólítására lapunk hasábjaira átveszzük, csak azon okokat méltányoljuk, melyek szülőföldünk jövőjét az ipar és kereskedelmi téren haladásra oly előnyösen intik. A „Szegedi Híradó” 1859-ben szintén e cikk eszméivel megközelítőleg szólott a „nemzetgazdasági észleletek”-ben, azért ez új cikksorozatokban csak örömmel tapasztaljuk az általános nézetnek közös találkozásait szülőföldünk érdekeivel is.

Szerk.

nök, alkuszt, raktáros és szatócs; vagy akár csak általában ott lesz a hitelező, itt az adós; ott a vállalkozó, itt a munkás, akkor minden ezt biztosító törvény csak írott malaszt és holt betű marad, s az ország tetlegesen alá lesz rendelve és Ausztriába beleolvasztra.

A nemzet elszegényedésének legközelebbi oka kereskedelmi mérlegének folytonos szennedőlegesége, vagyis az: hogy nemzetileg többet költünk, mint amennyit termelünk, s e vészteljes gazdálkodást évtizedek óta rémitő fokozatban folytatjuk, a mondott oknak pedig az a legfőbb oka, hogy a nemzet elejétől fogva a földbirtokra fordítván figyelmét, az ipar és kereskedelem ügyét fel nem karolta, hanem magára hagyva, sőt elnyomatva parlagon heverni engedte.

II.

Őseinket, kik gyakorlati politikai bölcseségök bizonyosságát törvénykönyveinkben hagyták hátra, nem vádolhatjuk, mert ők ipar- és kereskedelem foglalkozni rá nem értek, elfoglalván idejüket és gondjukat elébb hazájuk épsége és az európai civilizatio érdekében a török elleni folytonos harc, utóbb alkotmányos jogaik megóvása végett az abszolút osztrák kormány elleni folytonos küzdés. Így történt, hogy e mezőt csak a haza sorsában kevésbé érdekeltek, jobbra idegenek fogták fel, a miből nemsokára azon előítélet fejlődött, hogy az nemes emberhez nem is illő foglalkozás. Ez előítéletben, mely magát az 1846 ki védegyelet idejeig meglehetősen feltartotta s nemzeti kereskedelmi politikát fejlődni nem engedett, a haza elszegényedésének nagyobb részben őse oka kersendő.

Őseink ipar és kereskedelem nélkül még könnyen ellehettek, mert az akkori idők egyszerű erkölcsi mellett képesek voltak szükségleteiket saját birtokaikból fedezni, amellet az ipar s kereskedelem még bölcsőjében, a közlekedés hiányos s a nemzetek közti összeköttetésben gyér és nehéz volt, a pénz pedig oly alárendelt szerepet játszott, hogy ritka nemes ember adta volna cserébe társadalmi büszke állását a megvetett gazdag tőzsér kincseért.

De a világ forgása a dolgok rendét és uralkodó eszméket megváltoztatta. A kiváltságos osztályok, melyek a legfőbb hatalom részesülésében helyezték egyedül a társadalmi legfőbb javadalmakat, megszűntek; azon őskori vallásosság, mely e világot csak a jövő élet előkészítőjének s az anyagi élvezeteket az ördög művének tekinté, a nép kebeléből kihalt, s az emberiség a maga rendeltetését a földi boldogságban, a lélek és test vágyainak kielégítésében, a fénytűzésben kereste.

A fénytűzés, mely nem az élet valódi, de a képzelt szükségek kielégítésében áll, az élvezeteket szaporítja, az anyagi és szellemi jólétet emeli, de az életet költségesebbé teszi. A hiúság egyrésztől, t. i. a vágy, hogy a többiek fölött kitűnhessünk, másrésztől a versenyzés, hogy hasonlóinknál rosszabbaknak ne látszassunk, az emberiséget e pályán mindig előre hajtja, a megszokás pedig oly könnyű és oly erős, hogy aki a módok megszerzésében egyiránt lépést nem tarthat, mintsem arról önkénynt lemondjon, — inkább vagyoniag tönkre megy és elbukik. — Azért a fénytűzés az emberi munkásságnak, az erő és észtehetség megfeszítésének leghatalmasabb ösztönzője, mely folytonosan működik, kutat, teremt s a világot a művészet és értelmiség terén — habár az erkölcsök rovására is — ellenállhatlanul előre vezet. (M. S.)

Néhány szó a Dugonics-szobor érdemében.

A kegyelet, melylyel minden — jó és szép iránt — lelkesülő nemzet kiváló férfait, kik érdekében akár szellemi, akár anyagi fegyverrel küzdöttek, örökíteni törekszik, honunk egyéb városai és vidékeinek példájára, köztudomás szerint, Szeged városának néhány lelkesebb polgárát is arra indította, hogy nagy fiának, Dugonics András-

nek nevét, ugy műveinek új kiadása, mint az utolsó napszámoshoz is beszélő szobrának felállítására által, a feledéstől megóvjaa. A fordulat, mit hazánk politikai viszonyai october 20-ika óta vőnek, hátról-lag hat kitűzött nemes célunkra; mert általa a nemzet gondolatai és érzelmei más térre irányoztattak, úgy hogy az átalakulás és függetlenség nagy és fontos munkája mellett csekélység gyanánt tűnik fel egy régi irónak megdicsőítése: de legyen szabad itt arra figyelmeztetni szeretett honfitársainkat, és különösen Szeged városának t. c. közönségét, hogy ily gondolkozásmód által méltó okot nyújtanánk külföldi ócsárlóinknak, miszerint minket ne szabadságra érett, komoly hazafiaknak, hanem rendbontó demonstrátoroknak kűrtöljenek, a mire okadás nélkül is minduntalan oly rendkívüli hajlamot tanusítanak.

És e gondolat újra és erősebben ösztönzi a Dugonics-szoborbizottmány tagjait, hogy dacára a részvétlenségnek, melylyel kibocsájtott előfizetési ivaik találkozottak, az ügyet el ne ejtsék, hanem annak más uton új lendületet adjanak. Ez birta a bizottmány elnökét arra, hogy a „Honvéd-huszár“ című legújabb darabot nem épen jelentéktelen áldozattal szinpadra hozza, anélkül, hogy csak a tendő költségek fedezéséről is biztosítva lett volna.

Azonban Szeged lelkes közönsége, felfogva a magasztos célt, a darab első előadásakor gazdagon megjutalmazta nemesak az aggodalmat, melyet a kétes eredményű vállalatnak szükségképen keltenie kellett, hanem a fiatal műkedvelőket is, kik egész szívvel és lélekkel fáradoztak, hogy a t. c. hallgatósnak élvezetes estét szerezzenek; mert dacára a mostoha időnek, mely kevéssel az előadás előtt kezdődött, oly szép számmal jelent meg Thalia templomában, hogy sem fukaroknak, sem irigyeknek nem mondhat bennünket a világ, ha minden jó és szép ügynek ennyi részvétet kívánunk, s lehetetlen, hogy legalább egyszerű, de tiszta hazafiúi szívből fakadó köszönetet ne szavazzunk a nemeslelkű pártolásért.

Megbocsát a t. közönség, ha a második előadásnál tanusított részvétről nem nyilatkozhatunk ily melegen. Ösztínté bevalljuk, hogy ez alkalommal városunk egy néposztályára számítánk, mely az első előadásakor rendre páholyt keresett, mikor nem volt; most pedig, midőn szívesen szolgáltunk volna, egy sem kellett, mely körülményből a gondolkodástan szabályai szerint nem a legkecsge-tőbb következtetést lehetne huzni. Barátim, fontoljuk meg, hogy aki jogot kíván, köteleességet is ismerjen; mert nincsen reá példa, hogy valaki jogot nyert legyen kötelezettség nélkül. Et hoc in sinceritate cordis absque ira et odio.

És most, miután az oly sokáig pangott Dugonics-szobortígy történetét rövid vázlatban előtíntítettük, köteleességtünk egyszermind az áldozó közönség tudomására hozni, a kegyelet fillérei meny nyire szaporodtak.

Kempelen Győző urnak fogságábóli visszatérésekor a bizottmány elnökségével tiszteltetvén meg, t. Szabó Imre tanácsnok urtól egy, Molnár György színigazgatótól szintén egy takarékpénztári könyvet vettem át, melyek közül amaz 343 frt 71 krról, emez 130 frt 15 krról szól, ami összesen tesz 473 frt 86 krt. Ehez járul a „Honvédhuzár“ című népszínmű kétszeri előadásából befolyt összeg, mely tesz 208 frt 14 krt. Ugyanis az első előadásakor volt a jövedelem 257 frt, melyhez járul három megnevezeteni nem akarónak adománya, 6 frt, és Czinner urtól a világitásra 10 frt, ami összesen tesz 273 frtot. A kiadás volt 98 frt 61 kr. Tehát tiszta jövedelem 174 frt 39 kr. Hoffer és Heszler urak ez alkalommal díj nélkül engedték át a színházat. A második előadásakor volt a jövedelem 103 frt 95 kr, ide számítandó két névtelennek adománya, 1 frt 10 kr, ami összesen tesz 105 frt 5 krt. A kiadás volt 71 frt 30 kr. És így a tiszta jövedelem 33 frt 75 kr.

Ha az előbbi kezelőktől átvett összeghez, 473 frt 86 krhoz adjuk e két előadás jövedelmét, 208 frt 14 krt és özv. Ivánkovitsné asszonyág adományát, 15 frtot, a Dugonics-szobor jelenleg 697 frtnyi alapítvánnyal bír, mely a takarékpénztárban van letéve. Ezentul minden fillérről pontos számadást teendünk.

Végül fogadják legőszintébb köszönetíntket mind a lelkes hazafiak, kik e jótékony célu ügynek akármi csekély áldozatot hoztak, mind pedig azon nemeslelkű műkedvelők, kikben nagyobb volt a honszeretet és városunk díszének emelése iránti buzgalom, mint művészi hivatásuknak a közönség részéről történhető elíteltetéstüli félelem. Nem lehet itt sem feladatam, sem szándékom bíralatot írni az előadás sikere fölött; hisz fiatal műkedvelőkről van szó, kik csak egy nemes cél valósíthatására kísérték meg erejüket; de annyit merünk mondani, a nélkül, hogy szerénytelenekek vagy a színművészetben tudatlanoknak mondhatna valaki, hogy akár az elevenséget, mi a külöben nagyon is gyenge mübe lehettek, akár a játék kerekdedségét tekintjük, sok vidéki színtársulatnak is becületére vált volna; több tagja pedig a fiatal műkedvelőknek valóban művészileg töltötte be szerepét. — Leljük mindnyáján fáradságuk jutalmát nemes öntudatukban!

Schröck Ferenc.

a Dugonics-szoborbizottmány elnöke.

Országgyűlési tudósítás.

A f. hó 10-én reggeli 10 órákor megnyílt képviselőházi ülés legnevezetesebb tárgyát a bécsi küldetéséből visszatért elnök Ghyezy Kálmának a f. hó 8-án végbement felirati átadásról szóló jelentése képezé, melyet t. olvasóinkkal egész terjedelmében közlünk.

Az országgyűlés miudkét házának egyértelmű határozata által a f. hó 6-án kelt felírásnak ő Felségének személyesen leendő átadására a fő RR. elnöke nmlgu gr. Apponyi György urral kiküldve léven: miután kiküldetésünk ő Felségének gr. Apponyi György ur által táviratilag bejelentett s e jelentés következtében f. hó 7-én szinte táviratilag arról értesítettünk, hogy ő Felsége bennünket e felírás átvétele végett f. hó 8-án kegyelmesen fogadni méltóztatik: ennek folytán azonnal Bécsbe utnak indulván, f. hó 8-án az e végre kijelölt s tudunkra adatott délutáni két órákor a es. k. várakban megejelentünk, s ott keresztül menve az előszobákban, melyeknek elsejében számosabb udvari házitisztek, másodikában pedig több es. kir. belső testőrök állottak, ő Felsége által belső szobáinak egyikében következő módon fogadtattunk:

Ő Felsége a nevét viselő huszár ezrednek egyenruhájában panyokásan és karddal övezve s nmlgu b. Vay Miklós, gr. Széchen Antal, Szögyényi László és első hadsegéde gr. Crenville Boulier Ferenc urak által környezve állott, midőn eléje bocsájtattunk s ez alkalommal ő Felségét gr. Apponyi György ur következő beszéddel üdvözölte:

„Felséges Császár és Király!

Legkegyelmesebb Ur!

Az országgyűlésileg egybegyűlt Magyarország főrendieinek és képviselőinek megbízásánál és Felségének legkegyelmesebb engedelmeül fogva szerencsénk levén Felséged előtt megjelenhetni avégett, hogy az országgyűlésének feliratát mély alázattal átnyujthassuk: szoros kötelességünknek ismerjük Felséged előtt kinyilatkoztatni: miszerint az országos fő RR. és képviselők Felségédnek m. hó 30-án kelt legkegyelmesebb leiratából annál nagyobb fájdalommal értették meg az okokat, melyek a feliratnak előbbi átnyujthatását akadályozták, minél távolabb estek céljaik Felséged fejedelmi jogainak bármikénti félreértéséről avagy kétségbevonásától, mit is tényleg bebizonyítandók, siettek Felségédnek legmagasabb akaratát betölteni s közakarattól eredt egyhangu végzéseik által eltávolítani mindent, ami az abeli magyarzatnak alkalmul és az érintett akadálynak okul szolgál; mísem ohajtván buzgóiban, mint azt, hogy őszinte felszólalásuk minél előbb vehesse igénybe Felségédnek legmagasabb figyelmét és igazságszerető méltánylatát, a legalázatosabban esedezvén Felséged előtt, hogy az ezen feliratban nyiltszíven kifejtett, a trón és hazánk javát egyiránt érdeklő kívánatokat atyailag méltányolni és teljesíteni méltóztassék.

Ezután én eképen szólottam:

„Felséges Császár és Király!

Legkegyelmesebb Ur!

Magyarország országgyűlésileg egybegyűlt fő RR-einek és képviselőinek feliratát Felségédnek ezenel mély tisztelettel átnyujtani szerencsénk van. Az országnak abban, az országgyűlése által Felséged és a haza irányában egyiránt kötelességében álló nyílt őszinteséggel törvényeink alapján kifejezett hő kívánatai foglatatnak, melyeknek valósíthatását épen úgy lételének és jólétének föltételeül, mint a korona hatalmának s méltóságának minden jövendő időkre szilárd biztosítékul tekintik.

Méltóztassék Felséged az összes nemzet forró közobajttásának tiszteletteljes nyilvánítását kegyesen fogadni.

Beszédem végeztével az országgyűlésileg egybegyűlt fő RR. és képviselők bepecsételt kéziratát legmagasabb kezeibe átadtam, melyet ő Felsége átvevén, hozzánk magyar nyelven a következő szavakat intézni méltóztatott:

„Megelégedéssel értettem az országos RR. és képviselőknél minap nyilvánított kívánságom teljesítésében tanusított köteles készségüket; remélve, hogy ugyanily érzellemmel fogadják jelen felírásra az ország java és népeim közboldogsága érdekében adandó választomat, ezt az országos RR. kel és képviselőkkel mielőbb tudatni fogom.“

Mi pedig kiküldetésíntket eképen bevégezvén, ő Felségének színe elől eltávoztunk.

Kelt Pesten, július 9. 1861.

Ghyezy Kálmán, a képviselőház elnöke.

Tárogató.

Helybeli ujdonságok.

— E hét folytán szerdán és csütörtökön délben hatalmas esőszakadás látogatá meg városunkat. Az első napon a városban kétszer lecsapott a villám, de szerencsére nem történt égés, mert egyik helyt csak a lesodrott zsindelek füstölögtek a vizen. Azonban ugyan e napon a szomszéd Dorosmán villám okozta tűz következtében 2 ház égett el. Az egyik ház szomszédságában egy nő gyer-

mekét karján tartván, épen akkor merített a kutból vizet, midőn a villám lecsapott. Az ijedés, vagy talán a légroham által megzavarodva, a szegény nő gyermekét a kutba ejté karjáról, ki bele is halt. A csütörtöki esőszakadás már jéggel vegyes volt, minek következtében másnapra a légmérsék napkeltekor 12 R. fokot mutatott.

— A helybeli biztosító-társulat ügynökségénél egy nagy jégverési kár van bejelentve. Gr. Pejacsevics zombolyai vetéseit, melyek 60,000 fitra voltak biztosítva, a jég nagy részben elverte.

— Az öngyilkosságnak ismét két esetét tudaták velünk. Egy takácsmester — mint mondják — életütségéből felakasztotta magát. Hasonlag egy nő is ily szerencsétlen módon végezte ki magát. Szomorú dolog, midőn valaki az életben oly anynyira elveszti a jobb jövő iránti reményt, hogy ily módhoz kényszerül folyamodni, hogy a legtöbbnyire önokozta életnyugtól megszabadulhasson!

— Nálunk is — mint talán mindenütt ország-szerzte — jelenleg a legfontosabb napikérdés: Vajjon ad-e császár ő felsége oly válasz-leiratot, mely a nemzetet megnyugtítja? — Természetesen mindenki tud ily tárgyban önálló véleményét adni; de a sok közül egy derék polgártársunké mégis a legmeglepőbb volt. Ez ugyanis azt mondá: „hogy a leirat ne csak a nemzetet, de Európát is kielégítse, szerkesztéssék azt is Deák által.“ (Biz az nem lenne rossz!) Szerk.)

— A mult hetekben használatba hozott magyar itéek a gyakorlatban még nem igen mutatkoznak, főleg az italoknál; sőt tapasztalás után mondva, még a bécsi itéek is csak miniatúr tartalommal lepik meg azokat, kiknek a szerencse nem saját pincéjökbe raká le a néha-néha szükséges kedvderítő szőlőnedvet. Mi hallottuk azon éljeneket, melyekkel a magyar itéek életbeléptetésének kihirdetése fogadtatott; most már az eredményt szeretnők közölni — de még várunk kell egyideig. Hasonló panaszt hallunk a piaci árusnökről is, kiknél ugyan van már magyar itéce is, de a másik szinte szerepel, s ha a biztost távol hiszik, magasabb áron csak a kisebbel mérnek. Víz eset reá, hogy a biztos a rosul rejtett kisbüntettes itéce több helyt rátalált. Ajáljuk a másfélszer magasabb itécei ár iránti önkényes eljárást a városi kapitány-ság atyáskodó figyelmébe.

* F. hó 11-én egy parasztember 3 csinos pejlóval át akart a tiszahídon hajtatni; azonban gyanusnak találtatván, a városházhoz vezetett. Itt küldt, hogy a lovak a harkányi majorból valók. A kocsiiban az ülés alatt pisztoly és három bunkós bot találtatott, mi arra mutat, hogy hárman voltak társaságban, de kettejök gyanu elhárítás miatt az átmenetnél gyalogolni akart, s társuk befogatását látván, tovább állott.

* Mnt halljuk, a boldogult rendszer alatt a városi pénztárnál alkalmazásban volt bizonyos eseh születésü kiadó — több százra menő pénzmeny-nység elikkasztása miatt a városi bünyítő törvényszék kegyelemből két évre ítélte el. Ezen uri ember azonban azon hitben, hogy talán még mindig Umlauff uralkodik Pesten, ügyét fölebbezte. Igen szerencsés lesz, ha két év helyett hetet nem kap.

* Azokat, kiket illet, igen szépen kérjük, hogy tegyenek róla, miszerint a legkisebb eső alkalmával is a közpiacon és sétány melletti járdákon ne kényszerüljünk bokáig erő vízben járni.

— A ma este tartandó műverseny- és színelőadásra ismételve figyelmeztetjük városunk lelkes közönségét annyival is inkább, miután a tiszta jövedelem egy része a kiseddovoda javára van szánva, melynek egy új osztálya rókusvárosra épen most van alakulófélben. Ha a részvét ezuttal is buzdítólag fog hatni az egylet fáradszatlan ügyvezetőire, remélni lehet, hogy az ifju sarjadék részére az említett városrészben a fiókovoda minél előbb meg fog nyilni.

Hazai tudósítások.

— Karácsonyi Guido grófnő, mint a „H—r“ említi, a pesti ifjúságnak egy pompás nemzeti zászlót ajándékozott, melynek feliratai: „Szabadság vagy halál!“ és „A haza minden előtt.“

— Zemplémege, mint a „P. N.“-nak írják, az adókönyvek kiadását megtagadta, mire az adó-inspector katonai erővel kerítette a könyveket birtokába, mely alkalommal kihágások is történtek. Az első alispán táviratilag panaszt emelt a korlátnoknál; a felelet az lőn, hogy míg a megye az adó iránt hozott határozatait vissza nem vonja, ő felségénél ez ügyben semmi lépés nem történhetik.

— A Szent-László társulat f. hó 4-én tartott közgyűlésében, Oláhországból érkezett folyamodvány folytán elhatározatott, hogy a társulat rendelkezésére álló pénzből a szabályszerű segély először is a plojesti magyarok temploma befejezésére fog fordítatni; a hazai vállalatok közt pedig az első segélyben a lipótvárosi templom részesülend.

— Az Esztergamban volt adóbehajtó katonák közül, kik jelenleg Pesten vannak, három magyar altiszt a „P. L.“ szerkesztőségénél tiltakozott azon hír ellen, mintha ők a templom tornácában töltöttek volna merő kiméltből az éjeket.